

JULIETTA,

dcera
Musolinova

Poutavý román z našich dnů.

Napsal J. Sokolovský

Jak bych ho nemilovala, že ho otec —

Sečkejte! Snad přijal od otce vašeho peníze aby se vás vzdal. Nikdy! Kdybyste znala otce mého a Karla, nemluvily byste tak. Můj otec jest mocným mužem a strašně mstivým.

Dítě mi tedy svěřte? Ano, a děkuji vám za váš návrh a vaši laskavost, že se ho chcete ujmouti. Ale rozhodněte se rychle a neotálejte ani minutu. Zaviněte mého synáčka zabalte ho a postarejte se, aby se mu dostalo dobrého kojné.

Nahradím vám všechno a do smrti budu vám vděčna. Kterak zvládá jak se dítěti daří a kam jste ho donesla?

Přijdu zítra v noci a povím vám všechno, odpovídala Julietta a do té doby všechno uspořádám a nepotřebujete mítí žádné obavy. Pak ovšem bude na vás, abyste se ozbrojila trpělivostí a pevně vzdorovala své nemoci. Až se uzdravíte a sesílíte —

Nevrátím se již nikdy do otcovského domu, zvolala kontesa vášnivě, daruje-li mi otec tento dům, zůstanu v něm, nedaruje-li mi jej, půjdu odtud, ale nikdy mne nedonutí, abych byla manželkou starého kavalíra.

Až pozná otec houževnatost mého úmyslu povolí. Ostatně myslím že mne nutit nebude abych se vrátila v kruhy, jimž náležím. Kdybych vyprávěla jakým jest jest netvorem, kdybych se zmínila čeho se dopustil, pak by byl již vzat v královskou kázeň.

Ukažte mu zuby, nikoliv však dřívě, než vám někdo bráníti bude. Více vám raditi nemohu pravila Julietta.

Ah! proč mám právě takového otce! stěžovala si kontesa trpce, vy máte jistě lepšího!

Julietta si představila svého otce jeho nazývali bíčem Kalabrie. Byl banditou, loupežníkem, psancem a štvaneem, mnoho let pronásledovaným a konečně uvězněným, a přece — byl nejlepším otcem a jediné své dítě, Juliettu, za hrnoval péčí a láskou jako málo-který otec.

Věřu nejsou stejní všichni otcové, odpověděla kontesa, ale valná jejich většina miluje své děti a chrání je před možným neštěstím. Prve než však se ujmou vašeho synáčka, kontesa, věděla již bych ráda vaše jméno věstěná.

Zovu se Helena odpověděla kontesa, a kdo jste vy? Uznáte jistě, že mne není lhostejno komu svěřím nejdražší svůj statek, část podstatnou vlastního těla, svou budoucnost.

Zrak Juliettin zaleskl se moeně. Nepolekáte-li se, uslyšíte-li mé jméno? tázala se.

Jest vaše jméno tak strašné? Pro bázlivce zajisté. Nejsem bázlivá.

V Kalabrii ba i v celé Italii dáno bylo rodnému jménu mému znamenitý výpalek, hovořila Julietta zasmušile, ale jen lidmi bohatými, vlivnými, jen kořistníky a vyděrači, kteří ožebračují chudý lid. Tisíce však velebí mé rodné jméno a vzpomínají ho v modlitbách.

Jsem vskutku zvědavá. Zovu se Julietta a jsem deeron Giuseppa Musolina.

Helena vytřeštila zrak, trhla ra meny a dívala se strnule na dívku. Pak se usmála a pdávala jí bílou vyhublou ruku.

Můj otec šeptala odepřel mně milosrdenství u příbuzných a přátel marně jsem se dovolávala pomocí. Veškerým světem opuštěná v nejtěžší své chvíli nebyla bych zachráněna ani útlé své robě, kdyby mně anděl boží nebyl seslal deuru loupežníka, jenž jest považován za národního hrdinu.

Co mně zbývá než prositi anděl

skou deuru strašného lupiče o pomoc, o přátelství, o lásku k mému dítěti? A zrak tvůj Julietto praví mne, že budeš dobrou pěstounkou mého dítěte.

Proč bys jí nebyla? Protože byl otec tvůj loupežníkem? Kdo jim nebyl ze zakladatelů šlechtických rodů? Není jim též můj vlastní otec, který oloupil vlastní deuru o štěstí života?

Julietto Musolinová! Odevzdávám ti svého syna, nejdražší svůj klenot. Buď mu pěstounkou, buď mu matkou, svěť ho některé kojné, protože ho sama živiti nemůžu, odevzdej ho někomu a bdi tu nad ním, učiň co za dobré uznáš, ale odnes ho odtud, neboť zde není bezpečně životem. Chvějí se při pomyslu že otec přijde a urve mi jej.

Nedala bych si ho vyrvatí, pravila Julietta odhodlaně, a hrabě Perouse nalezl by ve mně velmi odvážlivou odpůrkyni. Lépe ale bude nesrazím-li se s ním. Provádím dnes první svou loupež. Olupují děda o vnuka, abych ho zachránila pro matku.

Odejdu kontesa a zítra vám přinesu zprávu, kam jsem dítě vaše odevzdala a kde jej můžete později spatřiti. Rozlučte se s ním.

Mladá matka přitiskla kojenec jenž zatím usnul, k bujným svým nádrům a líbala ho.

Rozloučím se s ním šeptala tu vroneně, neboť nevím spatřím-li ho kdy. Do světa ho provází mé požehnání a třeba bych nemohla kroky jeho střežiti, má duše bude při něm.

Uzříte ho záhy, upokojte se, za chláchlila jí dívka tklivě, kterak chcete aby se nazýval váš synáček?

Dala jsem mu jméno jeho otce. Necht' ať jmenuje se Karlo.

Dala byste mu na cestu do života znamenitý nějaký, dle něhož byste jej později poznala? Nutno postarati se o všechno.

Sejmete mi z hrda zlatý řetízek s medalionem a dejte ho dítěti na krček. Uvnitř jest podoběnka jeho otce a povězte pěstounkám, jimž dítě odevzdáte, aby dbali, aby dítě medalionku nepozbylo. Bude mu talismanem, který ho uvaruje zlého.

Julietta vykonala vre dle přání mladé kontesy. Ovinuvši dětsko zavazulka je a sebrala kde jaké prádelko do zásoby.

Zijte zatím blaze kontesso, pravila pak, a nebojte se i kdyby otec váš přišel. Zítra v noci dostavím se k vám a povím, jak se synáčkovi vašemu daří. Nepochybujte ani na chvíli že jest své dítě svěříla dobrým spolehlivým rukoum.

Oh, můj Karlo, můj drahý Karlo! vzlykala kontesa.

Julietta rozloučila se s ní rychle a spěchala ze světnice.

S dítětem v náručí přerla seho dy a opustila budovu. Sotvaže posla několik kroků, zastavila du ser klusajících koní.

Jakže! pomyslíla si. Hrabě s průvodem aneb někdo cíží! Oh! Počkám!

A pospíšívisi za nároží příkrčila se a číhala.

Pod pahrbkem objevili se dva jezdeci. Julietta rozeznávala hravý vzrůst muže pánovitého chování velitelského hlasu. Druhý jezdec byl nejspíše služebníkem prvého a na tváři jeho leskl se oškřivý pošklebek jizlivý.

Neklamala jsem se zamumlala dívka, zápasie nerozhodně, máli proti jezdcům zakročiti anebo odejíti. Obávala se o osud kontesy, ale nevěděla kam by zatím své řené dítě uložila.

Eh! kontessa Helena si již nějak pomůže. Může si zalhat, že je jí žalárnice dítě odnesla, což asi hraběte uspokojí. Mrtvá babizna nemůže kontessu ze lži usvědčiti.

Ostatně může použití také jiných

"Bác ho!"

—Greene in New York Evening Telegram.

výmluv, aby ho odvrátila od pravé stopy, rozumovalo děvče chvátaje k vesnici, jakmile jezdec do domu vešli.

První loupež se jí tedy zdařila. Kapitola 43. Vesnický zážrak.

V myšlénkách pohřížena, s dítětem v náručí, tmou obklopena kráčela Julietta se svahu, nepozoruje že jde mimo cestu hlavní po jakés pěšině.

Dala se uchvátiti soustrastí a jakýmsi nepovhodným citem, jež jest vrozen povaze ženské. Netušila ve svém panenství že v ní dřívě mrtvého, která dřívě i v děvčátku, loutku chovající, táž žena jejmž úkolem životním je mateřství.

Bez rozmyslu převzala těžkou povinnost, velmi těžký úkol na sebe ve své situaci. Slíbila mladé urozené rodiče, že se starati bude o křiklavý důsledek jejího sladké ho hříchu, až převezme péči o malého bezmocného tvorečka, jenž tyranysuje velmi dovedně a důsledně celý svět — právě svou sladkostí a bezmocností.

Panna se ujala cízího dítěte! Panenská velitelka loupežníků, sa ma stíhána a štvána, chtěla se starati o kojenec! Jak vlastně chtěla úkolu svému dostáti? Jak chtěla pečovati o malou útlou bytost, již nestačila její soustrast, péče a láska bez výživu, bez mateřského mléka?

Dáti kojenec do jeskyně? Tam přece nebylo pro robátko ani světla ani vzduchu, ani mléka. Tolik rozzumá měla již panenská deera loupežnická, že dítě nemůže uživiti kořím mlékem.

A nebyla by za žádnou cenu dovolila, aby svěcené jí dítě bylo vy chováno v drsném okolí mezi loupežníckou chasou.

Ve vsi neznama nikoho a nemohla doufati, že by tam někomu mohla dítě v opatrování odevzdati. A jinde?

Na celém světě neměla nikoho. Dobrá rada byla drahá! Robě se mohlo za malou chvíli probuditi a žádati potravu. Kdo tedy mohl pomoci? Timbal? Druzí loupežníci?

Skoro již toho velela Julietta, že se tak lidumilně nabídl za pomocníci, nemohou pomoci ani sobě.

Jen nebe mohlo pomoci. Dívka pohlédla k obloze — ale mlčenlivé hvězdy tkvěly přísně ve svých stanovených drahách a letěly kde si do neznáma.

Snad tedy země!

Julietta skoro užasla. V myšlénkách ani nepozorovala, že s pěšiny dostala se na jakous cestu širší, v níž byly hluboké rýhy vytlačené kolesy.

A těsně před dívkou běžela níká zed', přerovaná brankou do křmán otevřenou.

Za zdi vypínaly se sporé stromy mohutné.

Zahrada, ano ale zahrada osamelého druhu. Lidé jí říkají za-

hrada boží. Němci jí jmenují kostelním dvorem.

Hřbitov! nejdůležitější místočko pro duši nadšenou, postrach bláznů a bázlivců. Zahrada cypřižů a smutečnických vrb, záhon jirín a Aster, útulek těch kdož byli životem unaveni, ústváni vyslání.

Nejkrásnější zahrada světa, kde vládne trvanlivý mír, jen někdy vyrušený marnivostí světa, který i v tom hledá svou slávu, může-li hlučně pohřbíti někoho, jehož měl v lásce?

Kolik jest těch kteří vskutku o plakávají opravdovým žalem dráheho mrtvého a kolik jest těch, kteří nad hroby prolévají pouze krokodíly slze?

Julietta stanuvši na okamžik vešla směle. Ale popožděší jen o málu stanula znovu a naslouchala.

Zaslechla úder, kdosi kopal tu hrob. Co jiného byly by znamenaly temné úderu patrně motykou prováděné. Směr zvuku prozrazoval jí, e bylo kopáno za houštinou na pravo od cesty.

Šla tím směrem a zastavila se před skupinou cypřižů v domění, že zastihne hrobníka. Z dřívější žetby v ústavě znala tento druh lidí a čerpala naději.

Hrobník člověk to odloučen od světa žijící, bývá pijákem do brosděného rázu. Snad by mohl pomoci, snad by se mohla opustit něho kojenec ujmouti jeho žena.

Co podobného vynořilo se v Juliettině mysli a již také jí napadlo, že jí nebe dalo pokyn. Vyčtyřlívši se však poněkud z cypřižů, ustoupila rychle se zjevným sklamaním.

Spatřila dosud mladého muže a ženu a otevřenou dosud rakvičku ve které leželo dítě. Muž a žena byli oděni chudobně, ale nebyli pranikterak podobni hrobníkům manželům, jaké sobě Julietta z četby představovala.

Vždyť oba plakali! Hrobníci ne prolévají přece slz.

Zvláště žena vyhlížela utrápeně v Kalabrii nelze hledati krasavice v tvrdém životě venkovském, ale mladá žena tato byla až příliš udivna, utýrána.

Muž vyhlížel zasmušile. Patrně vzdoroval svou silou lépe osudu, než jeho slabší družka. Paže jeho zápasily s kamenitou pěstí jaksi hněvivě.

Neplač Terezo! Překážá mně to, napomínala ženu neustávaje v práci.

Nelze mi jinak vzlykala žena, byla jsem tak šťastná! Proč právě nás bůh takto třeše. Jedinácka nám vzal, sotvaže týden mu život ponechal.

Nebyl schopen života — a co konečně? filosofoval muž, jaký život? Bída nouse opovržení, pohrdání a dřina. Byl by se udržel v takové mizerii? Lépe jest jeho duši v ráji, sotva se sami užíváme.

Každý nový tvor přinese sobě na svět kus chleba, připomenula žena.

Snad! uznávám že jiní mužáci

dovedou uživiti i deset dětí. Byli bychom našeho syna také uživili, ale hrobníkovi zaplatit nemůžem. Převzali bychom po rodičích dluhy co bychom mohli zůstaviti synovi?

Své požehnání.

Tím se nedá ani suchá skyva posoliti. Vidíš sama že jsme nuceni sami hrob vykopati, abychom uschlili na výlohách pohřebních. Ale nermuť se! Mám síly dost a budeš-li mně věrnou a oddanou družkou jako dosud, můžem být ještě šťastni bez tohoto ubožáčka, jenž přišel ještě rozmožiti naši bídu. Věnujeme mu vzpomínku a nebe nám dá náhradu.

Nehovoř takto plakala žena, polovic života bych dala za život tohoto děcka mého. Ani bys nebyl pozoroval že máme dítě. Byla bych vstávala o dvě hodiny dřívě a ulehala o hodinu později. Oh! Kterak bych byla pracovala pro svoje dítě!

Podrob se nevyhnutelnosti! Dítě jest mrtvo. Neobtěžuj jeho putování k nebesům slzami, které na perutích duše jeho spočívají jako těžké olovo.

Muž patrně narážel na známou pověst o zemřelém dítěti, které se vracelo k plačící matce s uplěnými prosbami, aby matka pro je ho smrt tolik nehořekovala, ježto nemůže se pro tíhu slz povznést k nadhvezdné říši nejvyššího.

Julietta prostá slova mužova připadala velmi poetickými. S ve líkým účastenstvím naslouchala rozmluvě, zahalující ve své náručí dítě svým šatem.

Hrob jest vykopán pravil muž, vykonali jsme vše čeho si na faře přáli. Jen na provaz jsem zapoměl a ten přinesu ihned. Počkáš zde Terezo?

Sama? ozvala se úzkostlivě, kterak to můžeš žádati. Půjdu s tebou přinesu květiny. Rakvičku s Karličkem můžeme zde přece nechat.

Tak jest připravíme hrobníkovi i farářovi všechno. Ráno půjdu do práce a ty půjdeš na pohřeb sama. Mrtvého Karla můžeme zde zaachati. Nikdo se ho v noci netkne, ostatně nemáme daleko a vrátíme se záhy.

Jest půlnoc, Martino! pronesla žena blouznivě, libajíc chladné čelo mrtvého dítěte. Za nedlouho budou duhově vystupovati z hrobů a nejspíše budou veselé vítati své ho nového člena, našeho Karla.

Nevěř pověrám jimž jest mámen hloupý lid! Hrob již nevrací co byl přijal a tmu, kdo zde leží, přejde svět klidu.

Přij také jiným i svému dítěti a vzpomínej na něho v modlitbě. Kolik nocí probděl jsem na hřbitově a nikdy a nikdy jsem neměl zjevení.

Muž vystoupil z hrobu objal tu svoji ženu a odváděl jí.

Julietta přikrčila se mezi hroby a náhrobky.

Žena přešla s mužem opodál a kráčela chabě ke vratům. Muž jí podporoval. Konečně zašli zrak Julietty a dívka vztýčivši se šep-

Nebesa boží kterak vám mám tala;

nebo snad ty madono přesladká

děkovati! Patronko moje čistá a vedla's mé kroky v tato místa? O díky tisícekrát díky! Prokázaly vy jste dobrodiní tvorů v již postaralého narození bylo příčinou toliko kerého neštěstí!

Ano tímto chudým lidem svěřím kontesino dítě! Kterak se to hodí! A mohla-li jsem lépe postarati se o ně? Dám jim náhradu a to sladkou náhradu přímo z nebes! Budou robátko toto pokládati za vlastní krev, kterou jim nebe vrátilo.

Hrabě Prusy nikdy nezví, kam se poděl jeho vnuk! Padouch ne-nalezne příležitosti, aby se mu vymstil, ale vnuk o to se již postarám! Bude kdysi s dědem účtovati strašně.

Odpust mi madono svatá nevinnou tuto lež, odpust mně patronko čistá, tento podvod! Jsem panenskou matkou tohoto kojenec, nemohu jednatí jinak. Nikomu tím neublížím, naopak — způsobím radost vykonám dobrý skutek.

Obešedší houštinu přistoupila k rakvičce. Mrtvé dítě bylo uloženo v prostém rubásku a obklopeno hobloučkami.

Záměna bude snadno provedena, šeptala Julietta, vyzvednuví mrtvolu a uložíví jí na zem, kdo pozná v nemluvněti změnu? Na to štěstí jest teplá noc.

Vysvlékla mrtvolu a provětrala rubáček, načež jej složený vsunula za nádra, aby jej zahřála, pak rozvinula kojenátko, vysvlékla je do naha a obklopila na něho rubáček, ponechavši mu medalionek s řetízkem na hrde.

Mrtvolu zabalila plenami načež ostatní prádlo svinula i s perinkou v uzlík. Seskočivši do hrobu uložila na jeho dno malého mrtvého a zahrabala jej prstí kterou urovnala.

Na štěstí hošík spal zcela pokojně. Julietta urovnává hlínu, vystoupila z hrobu a zahřívala dítě ve svých šatech zabalené svým dechem.

Vyčkávala netrpělivě návratu svých chudých manželů.

Prádelko jim odevzdám zítra a kontesa necht se postará o další. Ubohá Tereza pozná zajisté, že dítě dýše a vezme je k sobě. Takové ženy již tomu rozumí.

(Pokračování.)

U. S. GOVERNMENT SALE OF INDIAN PINE RIDGE INDIAN RESERVATION, S. D.

Approximately 100,000 acres of Indian Land will be offered for sale to the highest bidder. Sealed bids will be received at Pine Ridge Agency, S. D. until 2:00 P. M., October 16th 1916.

For particulars address Superintendent, Pine Ridge Indian Agency, Pine Ridge, S. D. or apply to Ticket Agents, Chicago & North Western Ry. (5-2)

Při nastuzení

natře se důkladně krk, prsa a chodidla dr. Richter-a

PAIN-EXPELLEREM

Utlukuje ihned, bečestí ustanou a mizí.

Sen pravý s registrovanou známkou "Kotvou"

25c a 50c. Láhev, ve všech lékárnách anebo přímo od

F. AD. RICHTER & CO.

74-80 Washington Street, New York, N. Y.

DO LEIGH a okolí!

Dovolují si oznámit všem milým krajanům, že vlastním nyní v Leigh od nádraží přes ulici na východ a sever

:: dobře zařízený hostinec ::

Jelikož jsem zde jediný Čech, jenž zde vlastní hostinec, proto doufám, že všichni krajaní, kteří sem do Leigh přijedou mně navštíví. Milerád každému dobře a poctivě posloužím.

JOS. SEDLAČEK, - - LEIGH, NEB.

Telefon v úřadovně: Douglas 2341

Telefon v obydlí: Douglas 4425

JOS. L. PADRNOS ADVOKÁT — PRÁVNÍ ZÁSTUPCE

Obrat'te se na něj ve všech záležitostech soudních.

Úřadovna: 1408 Williams ul. Obydlí: 1401 jižní 16. ulice.

OMAHA NEBRASKA.

Úřadní hodiny:

Od 9. do 12. dopoledne a od 2. do 5. odpoledne. Večer a v neděli dle úmluvy.